HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

22 martie 2012*

„Concurență — Procedură administrativă — Decizie de solicitare de informații — Caracterul necesar al informațiilor solicitate — Principiul bunei administrări — Obligația de motivare — Proporționalitate”

În cauzele conexate T-458/09 și T-171/10,

Slovak Telekom a.s., cu sediul în Bratislava (Slovacia), reprezentată inițial de M. Maier, de L. Kjølbye și de D. Geradin și ulterior de L. Kjølbye, de D. Geradin și de G. Berrisch, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată, în cauza T-458/09, de F. Castillo de la Torre și de K. Mojzesowicz și, în cauza T-171/10, de F. Castillo de la Torre, de K. Mojzesowicz și de J. Bourke, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect cereri de anulare, pe de o parte, a Deciziei C(2009) 6840 a Comisiei din 3 septembrie 2009 privind o procedură de aplicare a articolului 18 alineatul (3) și a articolului 24 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului (cazul COMP/39.523 – Slovak Telekom) și, pe de altă parte, a Deciziei C(2010) 902 a Comisiei du 8 februarie 2010 privind o procedură de aplicare a articolului 18 alineatul (3) și a articolului 24 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 (cazul COMP/39.523 – Slovak Telekom),

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnul L. Truchot, președinte, doamna M. E. Martins Ribeiro (raportor) și domnul H. Kanninen, judecători,

grefier: doamna J. Weychert, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 septembrie 2011,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

Situația de fapt

1 Reclamanta, Slovak Telekom a.s., este o societate înființată la 1 aprilie 1999 în Republica Slovacă și este deținută în proporție de 51 % de Deutsche Telekom AG și în proporție de 49 % de guvernul slovac. Aceasta furnizează printre altele servicii de telefonie națională și internațională, servicii de internet în bandă largă și un evantai larg de alte servicii de telecomunicație care includ rețele de date, servicii cu valoare adăugată și linii închiriate.

2 Între 13 și 16 ianuarie 2009, Comisia Comunităților Europene a efectuat o inspecție în localurile reclamantei, conform articolului 20 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 [CE] și 82 [CE] (JO 2003, L 1, p. 1).

3 Prin scrisoarea din 14 aprilie 2009, Comisia a informat reclamanta că, la 8 aprilie 2009, a decis să declanșeze în privința sa o procedură de încălcare a articolului 82 CE în cazul COMP/39.523. Comisia a indicat în legătură cu acest lucru că inițierea procedurii respective privea posibila existență, din partea reclamantei și a societăților pe care le controla, în Republica Slovacă, a unui refuz de a încheia tranzacții în ceea ce privește accesul angro necondiționat la bucla locală și alte tipuri de acces angro la mare viteză, a unei micșorări eventuale a marjelor în ceea ce privește accesul angro necondiționat la bucla locală și alte tipuri de acces angro la mare viteză, precum și a altor practici de excludere și discriminatorii, precum vânzările condiționate mixte și vânzările legate în ceea ce privește servicii angro și cu amănuntul de acces la mare viteză [considerentul (1) al deciziei atacate în cauza T-458/09, denumită în continuare „Decizia atacată I”; considerentul (1) al deciziei atacate în cauza T-171/10, denumită în continuare „Decizia atacată II”].

4 La 17 aprilie 2009, Comisia a solicitat reclamantei informații în temeiul articolului 18 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1/2003 [considerentul (2) al Deciziei atacate I; considerentul (7) al Deciziei atacate II].

5 Prin e-mailul din 4 iunie 2009, reclamanta a indicat Comisiei că solicitarea de informații din 17 aprilie 2009 privea și o perioadă anterioară datei la care Republica Slovacă a aderat la Uniunea Europeană, iar Comisia nu era competentă să aplice articolele 81 CE și 82 CE unui comportament pretins ilicit al reclamantei anterior datei de 1 aprilie 2004. Aceasta a subliniat astfel că, în ceea ce privește perioada respectivă, Comisia nu putea să constate o încălcare și nici să solicite în mod sistematic informații. Reclamanta a propus să continue să furnizeze informații generale referitoare la perioada anterioară datei de 1 mai 2004. În ceea ce privește date și calcule mai detaliate, reclamanta a sugerat să își limiteze răspunsurile la perioada ulterioară acestei date [considerentul (3) al Deciziei atacate I; considerentul (8) al Deciziei atacate II].

6 Prin e-mailul din 5 iunie 2009, Comisia a răspuns reclamantei că, în speță, nu era vorba despre constatarea unei încălcări a normelor de concurență ale Uniunii pe perioada anterioară datei de 1 mai 2004, ci mai degrabă despre obținerea unor informații de fapt concrete, unele dintre acestea acoperind și perioada menționată. Într-adevăr, Comisia a apreciat că aceste informații erau relevante pentru a evalua compatibilitatea cu articolul 82 CE a comportamentului reclamantei după 1 mai 2004, în deplina cunoaștere a faptelor și a contextului lor economic corect. Prin urmare, Comisia a insistat ca informațiile solicitate să îi fie transmise în totalitate [considerentul (4) al Deciziei atacate I; considerentul (9) al Deciziei atacate II].

7 Printr-o scrisoare atașată unui e-mail din 11 iunie 2009, reclamanta a reiterat obiecțiile formulate în e-mailul din 4 iunie 2009 și a precizat că, în opinia sa, nu era suficient ca informațiile să poată fi utile în vederea evaluării comportamentului său în contextul economic aferent. Cu toate acestea, reclamanta

a comunicat Comisiei informațiile pe care i le solicitase, indicând în același timp că își rezerva dreptul de a se opune oricărei utilizări acestor informații de către Comisie împotriva sa, precum și a oricărei asemenea utilizări a unor documente anterioare aderării Republicii Slovace la Uniune, obținute de Comisie cu ocazia inspecției din luna ianuarie 2009 [considerentul (5) al Deciziei atacate I; considerentul (10) al Deciziei atacate].

8 La 13 și la 14 iulie 2009, Comisia a efectuat o nouă inspecție.

9 Prin scrisoarea din 17 iulie 2009, Comisia a solicitat reclamantei informații suplimentare în temeiul articolului 18 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1/2003, inclusiv informații și documente anterioare datei de 1 mai 2004 [considerentul (7) al Deciziei atacate I; considerentul (11) al Deciziei atacate II].

10 Prin scrisoarea din 14 august 2009, reclamanta a reiterat obiecțiile privind furnizarea de informații și de documente referitoare la perioada anterioară datei de 1 mai 2004. Aceasta a indicat de asemenea că a furnizat în mod voluntar Comisiei, în urma solicitării de informații din 17 aprilie 2009, informații generale privind perioada anterioară datei de 1 aprilie 2004, pentru a clarifica contextul aferent informațiilor pe care i le comunicase, dar că nu va furniza date și calcule mai detaliate privind această perioadă. Reclamanta a indicat astfel că a decis să nu comunice Comisiei informațiile referitoare la perioada de preaderare în ceea ce privea, pe de o parte, întrebările 4 a) și 4 b) din solicitarea de informații din 17 iulie 2009, referitoare la agregarea „ATM” (Asynchronous Transfer Mode) și la rețeaua sa de bază, și, pe de altă parte, întrebările 16 și 17 din solicitarea de informații menționată. Reclamanta a arătat însă că ceea ce decisese nu privea anumite date referitoare la anul 2004 referitoare la rentabilitatea unora dintre produsele sale, date cerute prin întrebarea 12 din solicitarea de informații din 17 iulie 2009, întrucât nu era posibil ca acestea să fie separate într-un mod comprehensibil [considerentul (9) al Deciziei atacate I; considerentul (11) al Deciziei atacate II].

Decizia atacată I

11 La 3 septembrie 2009, Comisia a adoptat Decizia C(2009) 6840 privind o procedură de aplicare a articolului 18 alineatul (3) și a articolului 24 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 (cazul COMP/39.523 – Slovak Telekom) (denumită în continuare „Decizia atacată I”).

12 În Decizia atacată I, Comisia a indicat că, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, pentru a-și îndeplini îndatoririle atribuite prin regulament, poate, printr-o simplă cerere sau printr-o decizie, să solicite întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi să îi furnizeze toate informațiile necesare. Potrivit Comisiei, competența sa de a solicita astfel de informații nu poate fi limitată la perioada cu privire la care este abilitată să constate o încălcare a articolelor 81 CE și 82 CE [considerentul (11) al Deciziei atacate I].

13 Comisia a considerat astfel că, în calitate de administrator diligent, era obligația sa să reunească toate elementele de fapt în legătură cu cauza. Comisia a indicat că, în speță, această misiune consta în a aprecia, în afară de contextul vânzărilor și al dezvoltării serviciilor în bandă largă și „triple play” furnizate cu amănuntul și angro după 1 mai 2004, contextul planificării, al pregătirii acestor servicii, al investițiilor aferente și al lansării acestora, precum și evoluția acestora până la adoptarea Deciziei atacate I (în special în ceea ce privește anul 2003 și primele patru luni ale anului 2004), indiferent dacă unele dintre aceste evenimente s-au produs înainte de aderarea Republicii Slovace la Uniune. Comisia a adăugat că, întrucât putea include astfel de constatări de fapt într-o decizie prin care se aplică amenzi, era competentă, în temeiul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, să solicite informații și documente care să îi permită să efectueze constatările respective [considerentul (12) al Deciziei atacate I].

14 În această privință, Comisia a apreciat mai întâi că datele anterioare anului 2004 privind dezvoltarea piețelor de telecomunicații și activitățile reclamantei pe aceste piețe erau relevante pentru analizarea comportamentului reclamantei ulterior datei de 1 mai 2004, în special pentru definirea piețelor

relevante și pentru determinarea deținerii eventuale de către reclamantă a unei poziții dominante pe aceste piețe începând cu 1 mai 2004, astfel de evaluări neputându-se întemeia pe valori statice și trebuind să țină seama de evoluția economică, în special pe perioada anterioară datei de 1 mai 2004 [considerentul (13) al Deciziei atacate I].

15 În continuare, Comisia a indicat că agregarea „ATM” și rețeaua de bază a reclamantei (punctele I și II din anexa I la Decizia atacată I) fuseseră lansate înainte de 1 mai 2004 și că, la data deciziei menționate, aceasta continua să le utilizeze pentru a furniza servicii în bandă largă angro și cu amănuntul [considerentul (14) al Deciziei atacate I].

16 În sfârșit, Comisia a arătat că documentele avute în vedere la întrebările 16 și 17 din anexa III la solicitarea sa de informații și menționate la punctele III și IV din anexa I la Decizia atacată I priveau servicii în bandă largă angro și cu amănuntul care fuseseră lansate în 2003 și pe care reclamanta continuase să le furnizeze și după 1 mai 2004. Aceasta a precizat că informațiile în cauză priveau planificarea serviciilor menționate, lansarea acestora, investițiile aferente și dezvoltarea lor, poziționarea acestora pe piață, reglementarea lor, produsele concurente, precum și alte împrejurări relevante. Comisia a adăugat că alte documente priveau strategia societății pe piața benzii largi, strategia de reglementare, previziunile și discuțiile cu privire la situația pieței și reacțiile reclamantei în această privință, precum și pregătirea ofertei de referință pentru accesul necondiționat la bucla locală și problemele de reglementare referitoare la aceasta. Din acest motiv, documentele respective ar fi utile investigării realizate de Comisie în speță și necesare în sensul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 pentru a aprecia contextul economic și financiar global al lansării și al furnizării cu amănuntul și angro de servicii de acces în bandă largă pe teritoriul Republicii Slovace, precum și compatibilitatea comportamentului reclamantei cu normele de concurență ale Uniunii [considerentul (15) al Deciziei atacate I].

17 Dispozitivul Deciziei atacate I este formulat după cum urmează:

„*Articolul 1*

Slovak Telekom a.s. trebuie să furnizeze, cel târziu până la 22 septembrie 2009, informațiile menționate în anexa I la prezenta [d]ecizie. Anexa I constituie parte integrantă a prezentei [d]ecizii.

Articolul 2

Dacă Slovak Telekom nu furnizează informațiile solicitate în mod corect și complet în perioada precizată la articolul 1, îi vor fi impuse penalități cu titlu cominatoriu de 1 % din cifra sa de afaceri zilnică din exercițiul precedent, ceea ce corespunde sumei de 28 114 euro […] pe zi de întârziere, calculate de la data fixată în prezenta [d]ecizie.

Articolul 3

Prezenta [d]ecizie este adresată societății Slovak Telekom, a.s., cu sediul social la Karadžičova 10, 825 13 Bratislava, Republica Slovacă, precum și tuturor întreprinderilor pe care le controlează direct sau indirect, singură sau împreună cu alte întreprinderi.”

18 La 22 septembrie 2009, reclamanta a comunicat Comisiei toate informațiile solicitate de aceasta.

Decizia atacată II

19 La 8 februarie 2010, Comisia a adoptat Decizia C(2010) 902 privind o procedură de aplicare a articolului 18 alineatul (3) și a articolului 24 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 (cazul COMP/39.523 – Slovak Telekom) (denumită în continuare „Decizia atacată II”).

20 În Decizia atacată II, Comisia a amintit, în esență, mai multe considerații care figurau deja în Decizia atacată I [considerentele (2), (5) și (6) ale Deciziei atacate II] (a se vedea punctele 12 și 13 de mai sus).

21 Pe de altă parte, Comisia a indicat mai întâi că „raportul tip UCN" referitor la anul 2003, solicitat la punctul 1 din anexa I la Decizia atacată II, conținea date contabile privind serviciile în bandă largă furnizate angro și cu amănuntul de reclamantă, precum veniturile, costurile și rentabilitatea. Aceasta a considerat, așadar, că respectivul document era necesar pentru a-i permite să aprecieze rentabilitatea serviciilor în bandă largă ale reclamantei pe întreaga perioadă cuprinsă între lansarea acestora, în 2003, și data Deciziei atacate II [considerentul (3) al Deciziei atacate II].

22 În continuare, Comisia a indicat că informațiile și documentele privind anul 2003, solicitate la punctele 2-4 din anexa I la Decizia atacată II, referitoare la costurile pentru achiziționarea unor noi clienți și la anumite cheltuieli de capital efectuate de Slovak Telekom pentru furnizarea anumitor servicii în bandă largă, erau necesare pentru aprecierea comportamentului pretins abuziv ulterior datei de 1 mai 2004. Astfel, Comisia a apreciat că anumite costuri precum cheltuielile de capital și costurile de funcționare suportate în cursul unui exercițiu puteau fi amortizate pe o durată mai lungă și că acest lucru ar fi avut consecințe asupra calculării costului și a rentabilității în cursul exercițiilor următoare [considerentul (3) al Deciziei atacate II].

23 În sfârșit, Comisia a considerat că era adecvat să solicite informațiile în cauză prin intermediul unei decizii, având în vedere în special riscul de întârzieri în comunicarea acestora, faptul că în trecut reclamanta refuzase să furnizeze informații referitoare la perioada anterioară datei de 1 mai 2004 și acțiunea având ca obiect anularea Deciziei atacate I, aflată pe rolul Tribunalului în cauza T-458/09 (a se vedea punctul 25 de mai jos) [considerentele (7) și (13) ale Deciziei atacate II].

24 Dispozitivul Deciziei atacate II este formulat după cum urmează:

„*Articolul 1*

Slovak Telekom a.s. trebuie să furnizeze, cel târziu până la 23 februarie 2010, informațiile menționate în anexa I la prezenta [d]ecizie. Anexa I constituie parte integrantă a prezentei [d]ecizii.

Articolul 2

Dacă Slovak Telekom nu furnizează informațiile solicitate în mod corect și complet în perioada precizată la articolul 1, îi vor fi impuse penalități cu titlu cominatoriu de 1 % din cifra sa de afaceri jurnalieră în cursul exercițiului precedent, ceea ce corespunde sumei de 28 114 euro […] pe zi de întârziere, calculate de la data fixată în prezenta [d]ecizie.

Articolul 3

Prezenta [d]ecizie este adresată societății Slovak Telekom, a.s., cu sediul social la Karadžičova 10, 825 13 Bratislava, Republica Slovacă, precum și tuturor întreprinderilor pe care le controlează direct sau indirect, singură sau împreună cu alte întreprinderi."

Procedura și concluziile părților

25 Prin cererile introductive depuse la grefa Tribunalului la 13 noiembrie 2009 și, respectiv, la 15 aprilie 2010, reclamanta a formulat prezentele acțiuni, referitoare, în ceea ce privește cauza T-458/09, la Decizia atacată I și, în ceea ce privește cauza T-171/10, la Decizia atacată II.

26 Prin aceste acțiuni, reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea Deciziei atacate I și a Deciziei atacate II;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

27 În fiecare cauză, Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

28 Pe baza raportului întocmit de judecătorul raportor, Tribunalul (Camera a opta) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul său de procedură, a solicitat Comisiei să prezinte documente. Aceasta a răspuns la solicitare în termenul stabilit.

29 În urma unei cereri formulate în acest sens de reclamantă, la care Comisia nu s-a opus, prin Ordonanța din 30 iunie 2011 a președintelui Camerei a opta, cauzele T-458/09 și T-171/10 au fost reunite pentru buna desfășurare a procedurii orale și în vederea pronunțării hotărârii.

30 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 15 septembrie 2011.

În drept

31 În susținerea fiecăreia dintre acțiunile sale, reclamanta invocă trei motive. Primul motiv este întemeiat pe o eroare de drept în aplicarea Regulamentului nr. 1/2003. Al doilea motiv este întemeiat pe o încălcare a „principiului echității procedurii”. În sfârșit, al treilea motiv este întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o eroare de drept în aplicarea Regulamentului nr. 1/2003

32 Prin intermediul primului motiv, reclamanta susține că Comisia a săvârșit o eroare de drept în aplicarea Regulamentului nr. 1/2003. Potrivit reclamantei, întrucât Comisia nu era competentă să aplice articolul 82 CE și articolul 102 TFUE activităților desfășurate pe teritoriul Republicii Slovace înainte de aderarea acesteia la Uniune, Comisia nu ar fi fost abilitată să solicite, în temeiul articolului 18 alineatul (3) din acest regulament, informații privind perioada anterioară aderării Republicii Slovace.

33 Reclamanta amintește în această privință că articolul 82 CE și articolul 102 TFUE nu se aplică perioadei acoperite de deciziile atacate, competența Comisiei fiind limitată la abuzurile comise de întreprinderi în poziție dominantă pe piața comună sau într-o parte substanțială a acesteia, în măsura în care pot fi afectate schimburile comerciale dintre statele membre. Or, în speță, aceste condiții nu ar fi fost reunite înainte de 1 mai 2004. Astfel, înainte de această dată, piața slovacă a telecomunicațiilor nu ar fi făcut parte din piața comună, iar comportamentul reclamantei nu ar fi putut afecta schimburile comerciale dintre statele membre. De altfel, Comisia nu ar contesta acest lucru în Deciziile atacate I și II. Pe de altă parte, prin Acordul European de instituire a unei asocieri între Comunitățile Europene și statele lor membre, pe de o parte, și Republica Slovacă, pe de altă parte, (JO 1994, L 359, p. 2), nici articolele 81 CE și 82 CE și nici articolele 101 TFUE și 102 TFUE nu ar fi devenit direct aplicabile Republicii Slovace înainte de aderarea acesteia la Uniune.

34 Potrivit reclamantei, obligațiile și competențele Comisiei rezultate din Regulamentul nr. 1/2003, în special din articolul 18 alineatul (3) și din articolul 24 alineatul (1) litera (d) din acesta, ar fi determinate și limitate de scopul investigației, și anume punerea în aplicare a normelor de concurență ale Uniunii, așadar, de domeniul de aplicare al articolelor 81 CE și 82 CE, pe de o parte, și al articolelor 101 TFUE și 102 TFUE, pe de altă parte. În această privință, noțiunea „informații necesare” care figurează la articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 ar impune existența unei legături suficiente între solicitarea de informații și încălcarea prezumată. Cu toate acestea, în prezentele cauze nu ar exista nicio legătură între informațiile solicitate și încălcarea invocată, întrucât nu ar putea fi constatată nicio încălcare înainte de 1 mai 2004. Prin urmare, Comisia nu ar avea posibilitatea să investigheze în temeiul articolului 82 CE și al articolului 102 TFUE și nu s-ar putea întemeia pe informații care au legătură cu comportamentul reclamantei în perioada anterioară aderării Republicii Slovace la Uniune pentru a aprecia compatibilitatea practicilor reclamantei cu normele de concurență ale Uniunii în urma aderării respective.

35 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, după cum a indicat Comisia în mod expres prin e-mailul din 5 iunie 2009 adresat reclamantei (a se vedea punctul 6 de mai sus), în considerentul (4) al Deciziei atacate I și în considerentul (9) al Deciziei atacate II și a reiterat în înscrisurile sale și în cadrul ședinței, Deciziile atacate I și II au ca obiect obținerea unor informații de fapt concrete, unele dintre acestea fiind anterioare datei de 1 mai 2004, în vederea investigării cu privire la existența posibilă, după această dată, a unui refuz al reclamatei și al societăților pe care le controlează de a încheia tranzacții, a unei micșorări eventuale a marjelor și a oricărui comportament eventual de excludere în ceea ce privește serviciile angro de acces necondiționat la bucla locală, alte servicii angro de acces în bandă largă și servicii cu amănuntul de acces în banda largă. În schimb, Comisia a indicat că nu era vorba, în acest stadiu, despre constatarea unei încălcări a normelor de concurență pentru perioada anterioară datei de 1 mai 2004.

36 Trebuie arătat că, în temeiul articolului 3 alineatul (1) litera (g) CE, acțiunea Comunității Europene presupune, în condițiile și în conformitate cu termenele prevăzute în tratat, un sistem care împiedică denaturarea concurenței pe piața internă. În plus, de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, articolul 3 alineatul (3) TUE prevede că Uniunea Europeană instituie o piață internă. Aceasta, conform Protocolului nr. 27 privind piața internă și concurența, anexat la Tratatele UE și FUE (JO 2010, C 83, p. 309), include un sistem care să garanteze faptul că nu există denaturări ale concurenței.

37 Or, articolele 81 CE și 82 CE, precum și articolele 101 TFUE și 102 TFUE se numără printre normele de concurență care, precum cele prevăzute la articolul 3 alineatul (1) litera (b) TFUE, sunt necesare pentru funcționarea pieței interne menționate.

38 Astfel, asemenea norme urmăresc tocmai obiectivul de a evita denaturarea concurenței în detrimentul interesului general, al întreprinderilor individuale și al consumatorilor, contribuind astfel la bunăstarea în cadrul Uniunii (a se vedea Hotărârea Curții din 17 februarie 2011, TeliaSonera Sverige, C-52/09, Rep., p. I-527, punctul 22 și jurisprudența citată).

39 Trebuie de asemenea amintit că Regulamentul nr. 1/2003, adoptat în aplicarea articolului 83 alineatul (1) CE, are ca obiect, potrivit alineatului (2) litera (a) al aceluiași articol, să asigure respectarea interdicțiilor prevăzute la articolele 81 CE și 82 CE.

40 În acest scop, Regulamentul nr. 1/2003 conferă Comisiei o competență largă de investigare și de verificare prin faptul că prevede, la articolul 18 alineatul (1), că, „[p]entru a-și îndeplini îndatoririle atribuite prin prezentul regulament, Comisia poate, printr-o simplă cerere sau printr-o decizie, să solicite întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi să-i furnizeze toate informațiile necesare”. În considerentul (23) al regulamentului menționat se precizează în această privință că Comisia „ar trebui împuternicită, în cadrul [Uniunii], să solicite furnizarea informațiilor necesare pentru a identifica […] orice abuz de poziție dominantă interzis de articolul 82 [CE]”.

41 Astfel, pentru a păstra efectul util al articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia are dreptul să oblige o întreprindere să furnizeze toate informațiile necesare privind faptele de care aceasta poate avea cunoștință și să îi comunice, dacă este cazul, documentele aferente care sunt în posesia sa, chiar dacă acestea pot fi utilizate la stabilirea, în privința sa ori împotriva altei întreprinderi, a existenței unui comportament anticoncurențial [a se vedea considerentul (23) al Regulamentului nr. 1/2003; a se vedea de asemenea, prin analogie, în ceea ce privește aplicarea Regulamentului nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de aplicare a articolelor [81 CE] și [82 CE] (JO 1962, 13, p. 204), Hotărârea Curții din 18 octombrie 1989, Orkem/Comisia, 374/87, Rec., p. 3283, punctele 34 și 35, Hotărârea Curții din 7 ianuarie 2004, Aalborg Portland și alții/Comisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P și C-219/00 P, Rec., p. I-123, punctul 61, și Hotărârea Curții din 29 iunie 2006, Comisia/SGL Carbon, C-301/04 P, Rec., p. I-5915, punctul 4, precum și Hotărârea Tribunalului din 28 aprilie 2010, Amann & Söhne și Cousin Filterie/Comisia, T-446/05, Rec., p. II-1255, punctul 327].

42 Potrivit jurisprudenței, noțiunea „informații necesare” trebuie interpretată în funcție de finalitățile în vederea cărora au fost conferite Comisiei competențele de investigare în cauză. Este îndeplinită cerința unei corelări între solicitarea de informații și încălcarea prezumată în condițiile în care, în acest stadiu al procedurii, se poate considera în mod legitim că există un raport între solicitarea respectivă și încălcarea prezumată, în sensul că se poate presupune în mod rezonabil de către Comisie că documentul o va ajuta să determine existența încălcării pretinse (Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 1991, SEP/Comisia, T-39/90, Rec., p. II-1497, punctul 29, confirmată în recurs prin Hotărârea Curții din 19 mai 1994, SEP/Comisia, C-36/92 P, Rec., p. I-1911, punctul 21, și punctul 21 din Concluziile avocatului general M. Jacobs prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 19 mai 1994, SEP/Comisia, citată anterior, Rec., p. I-1914).

43 În plus, poate fi solicitată de Comisie numai comunicarea unor informații susceptibile să îi permită să verifice prezumțiile privind săvârșirea încălcării ce justifică desfășurarea investigației și care sunt indicate în solicitarea de informații (Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 1991, SEP/Comisia, citată anterior, punctul 25, și Hotărârea Tribunalului din 8 martie 1995, Société Générale/Comisia, T-34/93, Rec., p. II-545, punctul 40). Pe de altă parte, având în vedere competența largă de investigare și de verificare a Comisiei, ea este cea care trebuie să aprecieze necesitatea informațiilor pe care le solicită întreprinderilor vizate (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 18 mai 1982, AM & S Europe/Comisia, 155/79, Rec., p. 1575, punctul 17, Hotărârea Orkem/Comisia, punctul 41 de mai sus, punctul 15, Hotărârea Curții din 22 octombrie 2002, Roquette Frères, C-94/00, Rec., p. I-9011, punctul 78, și Hotărârea Tribunalului din 8 martie 2007, France Télécom/Comisia, T-340/04, Rec., p. II-573, punctul 148).

44 Este importat în final să se amintească faptul că, în mai multe rânduri, Curtea a subliniat, în cadrul aplicării Regulamentului nr. 17, că întreprinderea care face obiectul unei măsuri de investigare este supusă unei obligații de colaborare active, care implică faptul că ține la dispoziția Comisiei toate informațiile referitoare la obiectul investigației (Hotărârea Orkem/Comisia, punctul 41 de mai sus, punctul 27, Hotărârea Aalborg Portland și alții/Comisia, punctul 41 de mai sus, punctul 62, și Hotărârea Comisia/SGL Carbon, punctul 41 de mai sus, punctul 40).

45 Având în vedere textul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, finalitatea acestuia și conform jurisprudenței amintite la punctele 41-44 de mai sus, trebuie să se considere că competențele de investigare care sunt prevăzute de această dispoziție nu sunt subordonate decât cerinței necesității informațiilor solicitate, apreciată de Comisie, pentru a verifica prezumțiile existenței unei încălcări care justifică desfășurarea investigației și în special, în speță, identificarea abuzului de poziție dominantă interzis de articolul 82 CE și de articolul 102 TFUE. Astfel, orice interpretare a articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 care s-ar finaliza cu a interzice Comisiei, din principiu, să solicite unei întreprinderi informații referitoare la o perioadă în care normele de concurență ale Uniunii nu îi erau aplicabile, în condițiile în care astfel de informații ar fi necesare pentru a se identifica o eventuală încălcare a normelor respective din momentul în care i-ar fi aplicabile, ar fi

susceptibilă să lipsească această dispoziție de efect util și ar fi contrară obligației Comisiei de a examina cu atenție și cu imparțialitate toate elementele relevante ale cauzei (Hotărârea Curții din 21 noiembrie 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec., p. I-5469, punctul 14, Hotărârea Tribunalului din 24 ianuarie 1992, La Cinq/Comisia, T-44/90, Rec., p. II-1, punctul 86, și Hotărârea Tribunalului din 30 septembrie 2003, Atlantic Container Line și alții/Comisia, T-191/98, T-212/98-T-214/98, Rec., p. II-3275, punctul 404).

46 O astfel de interpretare s-ar întemeia de altfel pe postulatul greșit potrivit căruia informațiile referitoare la o perioadă în care normele de concurență ale Uniunii nu erau aplicabile unei întreprinderi nu ar permite decât explicarea unor evenimente care s-au produs în respectiva perioadă.

47 Or, mai întâi, Curtea a afirmat deja în această privință, referitor la verificările decise în temeiul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17, efectuate la întreprinderi spaniole la puțin timp după aderarea Regatului Spaniei la Comunitate, că nicio normă nu limita competența de investigare a Comisiei la comportamentele ulterioare aderării (Hotărârea Curții din 17 octombrie 1989, Dow Chemical Ibérica și alții/Comisia, 97/87-99/87, Rec., p. 3165, punctul 63).

48 În continuare, după cum a afirmat Tribunalul în Hotărârea din 30 mai 2006, Bank Austria Creditanstalt/Comisia, (T-198/03, Rec., p. II-1429, punctul 89), referitoare la un caz de aplicare a articolului 81 CE, includerea, într-o decizie prin care se aplică amenzi, a unor constatări de fapt privind o înțelegere nu poate fi supusă condiției competenței Comisiei în ceea ce privește constatarea unei încălcări referitoare la respectiva înțelegere sau condiției ca aceasta să fi constatat efectiv o astfel de încălcare. Astfel, este legitimă descrierea de către Comisie, în cuprinsul unei decizii de constatare a unei încălcări și de aplicare a unei sancțiuni, a contextului factual și istoric în care se înscrie comportamentul ilicit [a se vedea de asemenea considerentul (11) al Deciziei atacate I și considerentul (5) al Deciziei atacate II].

49 Reclamanta nu ar putea pretinde în această privință că Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 48 de mai sus, ar fi lipsită de relevanță în speță întrucât, în această cauză, instanța Uniunii nu ar fi statuat cu privire la competențele Comisiei în materie de stabilire a faptelor în împrejurări în care normele de concurență ale Uniunii nu se aplicau și s-ar fi pronunțat numai asupra dreptului Comisiei de a publica anumite informații referitoare la perioada anterioară aderării Republicii Austria la Uniune.

50 Astfel, pe de o parte, reclamanta din această cauză susținuse în mod expres că publicarea părților din decizie prin care se aplicau amenzi aferente perioadei anterioare aderării Republicii Austria la Uniune era ilegală în special deoarece Comisia nu era competentă pentru a constata încălcarea pe care o săvârșise în Austria în perioada respectivă. Pe de altă parte, din această hotărâre reiese că Tribunalul a apreciat efectiv că nu numai că includerea, într-o decizie prin care se aplică amenzi, a constatărilor de fapt privind o înțelegere nu putea fi supusă condiției competenței Comisiei în ceea ce privește constatarea unei încălcări referitoare la respectiva înțelegere sau condiției ca aceasta să fi constatat efectiv o astfel de încălcare, ci și că situația era similară în ceea ce privește publicarea unor asemenea constatări, dat fiind faptul că aceasta putea fi utilă pentru a permite publicului interesat să înțeleagă pe deplin considerentele unei astfel de decizii (Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 48 de mai sus, punctele 81 și 89).

51 În sfârșit, trebuie subliniat că instanța Uniunii a recunoscut că este necesar pentru Comisie, în cadrul unor cauze privind aplicarea articolului 81 CE, să solicite informații referitoare la o perioadă anterioară perioadei încălcării pentru a preciza contextul în care un comportament se înscria în această din urmă perioadă. Astfel, în Hotărârea din 14 decembrie 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich și alții/Comisia (T-259/02-T-264/02 și T-271/02, Rec., p. II-5169, punctul 150), Tribunalul a subliniat legitimitatea descrierii de către Comisie, într-o decizie prin care se aplică amenzi, a contextului mai larg în care se înscria comportamentul ilicit. Împrejurarea, subliniată de reclamantă, că întreprinderile vizate nu ar fi contestat, în acea speță, exactitatea constatărilor concrete care figurează în decizia respectivă pentru motivul că nu ar fi fost întemeiate pe probe care datau din

perioada în cauză (Hotărârea Raiffeisen Zentralbank Österreich și alții/Comisia, citată anterior, punctul 151) este lipsită de relevanță în această privință. Pe de altă parte, în Hotărârea din 8 iulie 2008, Lafarge/Comisia(T-54/03, nepublicată în Repertoriu, punctul 428), Tribunalul a apreciat de asemenea că o notă anterioară perioadei încălcării putea fi luată în considerare de Comisie „pentru a construi o imagine globală a contactelor dintre concurenți și [putea] astfel să coroboreze interpretarea celorlalte probe potrivit cărora întreprinderile concurente în discuție în speță [avuseseră] contacte între ele cu privire la creșterile de prețuri”.

52 Având în vedere cele de mai sus, trebuie respinse argumentele potrivit cărora, din principiu, Comisia nu ar putea să se întemeieze pe informații care au legătură cu comportamentul reclamantei anterior aderării Republicii Slovace la Uniune pentru a aprecia compatibilitatea cu normele de concurență ale Uniunii a practicilor acesteia ulterioare aderării menționate.

53 Reclamanta afirmă pe de altă parte că niciun comportament anterior datei de 1 mai 2004 nu poate fi relevant pentru a se aprecia dacă a încălcat articolul 82 CE sau articolul 102 TFUE după 1 mai 2004. Astfel, reclamanta susține că nu există nicio legătură între criteriul juridic reprezentat de încălcarea în litigiu și informațiile solicitate, articolul 82 CE și articolul 102 TFUE nefiind aplicabile faptelor avute în vedere de investigația Comisiei anterioare datei de 1 mai 2004.

54 Un asemenea argument trebuie respins. Astfel, în primul rând, trebuie să se considere că informațiile sau documentele referitoare la evoluțiile piețelor în cauză și la întreprinderile active pe aceste piețe pot permite Comisiei, independent de anterioritatea acestora în raport cu perioada prezumată a încălcării, să definească piețele în cauză sau să determine dacă întreprinderea vizată deține o poziție dominantă pe aceste piețe [considerentul (13) al Deciziei atacate I].

55 În al doilea rând, în ceea ce privește abuzurile invocate de Comisie pentru a justifica inițierea procedurii de constatare a încălcării (a se vedea punctul 3 de mai sus), trebuie de asemenea subliniat că anumite date referitoare la costurile anterioare datei de 1 mai 2004 se puteau dovedi necesare pentru a se determina existența eventuală a unui efect de foarfecă, ceea ce a fost admis de reclamantă în cadrul ședinței. Astfel, este posibil ca anumite cheltuieli pentru investiții să facă obiectul unei amortizări pe o perioadă care nu coincide în mod necesar cu perioada încălcării [a se vedea considerentul (3) al Deciziei atacate II]. Acest lucru reiese de altfel din practica decizională a Comisiei referitoare la abuzurile de poziție dominantă, invocată de reclamantă [a se vedea considerentele (76) și (77) ale Deciziei Comisiei din 16 iulie 2003 privind o procedură de aplicare a articolului 82 CE (COMP/38.233 – Wanadoo Interactive); a se vedea de asemenea printre altele considerentele (328) și (474)-(489) ale Deciziei Comisiei din 4 iulie 2007 privind o procedură de aplicare a articolului 82 CE (COMP/38.784 – Wanadoo España/Telefónica)]. În această privință, trebuie respins argumentul reclamantei, formulat în cauza T-171/10, potrivit căruia informațiile specifice solicitate de Comisie ar trebui să fie „strict” necesare în speță pentru aplicarea criteriului micșorării marjelor. Astfel, după cum subliniază Comisia, interpretarea articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 sugerată de reclamantă s-ar finaliza prin a cere Comisiei ca, înainte de orice solicitare de informații, să cunoască cuprinsul documentelor solicitate, precum și importanța acestora pentru scopurile investigației.

56 Pe de altă parte, în anumite cazuri, informațiile disponibile referitoare la costuri nu sunt specifice unei perioade care nu ar fi vizate de încălcare [a se vedea nota de subsol nr. 64 din Decizia Comisiei din 16 iulie 2003 privind o procedură de aplicare a articolului 82 CE (COMP/38.233 – Wanadoo Interactive)]. În plus, o asemenea ipoteză este recunoscută în mod expres de reclamantă, având în vedere că aceasta a indicat Comisiei, prin e-mailul din 14 august 2009, că decisese să îi comunice anumite date pentru anul 2004, anterioare aderării Republicii Slovace la Uniune, „întrucât nu era posibil ca acestea să fie separate într-un mod comprehensibil” (a se vedea punctul 10 de mai sus).

57 În sfârșit, astfel cum arată în mod întemeiat Comisia, documentele în care se face referire la decizii ale reclamantei sau la acorduri încheiate de aceasta înainte de 1 mai 2004, însă puse în aplicare după aderarea Republicii Slovace la Uniune, pot fi de asemenea considerate necesare de către Comisie pentru a-i permite să stabilească faptele ulterioare aderării respective și să le interpreteze în mod corect.

58 Astfel, elementele al căror rol este de a indica o eventuală intenție de eliminare a concurenților se pot dovedi relevante în cadrul aplicării articolului 82 CE, în vederea unei investigări adecvate în cauză (a se vedea în acest sens, în ceea ce privește o decizie prin care se dispune o inspecție, Hotărârea France Télécom/Comisia, punctul 43 de mai sus, punctul 150; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Curții din 3 iulie 1991, AKZO/Comisia, C-62/86, Rec., p. I-3359, punctele 71 și 72, și Hotărârea TeliaSonera, punctul 38 de mai sus, punctul 40 și jurisprudența citată).

59 În al treilea rând, trebuie să se arate că, în conformitate cu articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia poate aplica, prin decizie, amenzi întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi atunci când, în mod intenționat sau din neglijență, acestea încalcă articolul 82 CE. Or, s-a statuat că, pentru aprecierea gravității încălcărilor normelor de concurență imputabile unei întreprinderi, în vederea stabilirii unui cuantum proporțional al amenzii, Comisia putea ține seama de gravitatea deosebită a încălcărilor din cadrul unei strategii deliberate și coerente care urmărește, prin practici de eliminare diverse în privința concurenților, să mențină în mod artificial sau să consolideze poziția dominantă a întreprinderii pe piețe pe care concurența era deja limitată (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 6 octombrie 1994, Tetra Pak/Comisia, T-83/91, Rec., p. II-755, punctul 241, și Hotărârea Tribunalului din 25 iunie 2010, Imperial Chemical Industries/Comisia, T-66/01, Rep., p. II-2631, punctul 372 și jurisprudența citată).

60 Rezultă de aici că informațiile și documentele, chiar dacă sunt anterioare perioadei încălcării, precum anumite prezentări interne ale reclamantei, menționate la punctul IV din anexa I la Decizia atacată I, a căror relevanță este contestată de reclamantă, care ar fi susceptibile să stabilească existența unei strategii de excludere a reclamantei pot ajuta Comisia să determine gravitatea încălcării eventuale și, prin urmare, pot fi considerate necesare pentru a permite Comisiei să îndeplinească misiunile care îi sunt încredințate prin Regulamentul nr. 1/2003, în sensul articolului 18 alineatul (1) din acest regulament.

61 Așadar, contrar celor susținute de reclamantă, împrejurarea că noțiunea de abuz de poziție dominantă are un conținut obiectiv și nu implică intenția de a prejudicia nu conduce la concluzia că intenția de a recurge la practici străine de concurența bazată pe merite este lipsită de relevanță în toate ipotezele, aceasta putând fi întotdeauna luată în considerare în susținerea unei concluzii potrivit căreia întreprinderea în cauză a comis un abuz de poziție dominantă, chiar dacă o astfel de concluzie ar trebui să se întemeieze în primul rând pe constatarea obiectivă a unei manifestări efective a comportamentului abuziv. Comisia este, așadar, îndreptățită să examineze documentația internă a întreprinderilor vizate, întrucât această documentație este susceptibilă să demonstreze că excluderea concurenței era urmărită sau, dimpotrivă, sugerează o explicație diferită a practicilor examinate.

62 Având în vedere considerațiile de mai sus și fără să fie necesară pronunțarea cu privire la argumentele Comisiei, invocate în cauza T-458/09, întemeiate pe utilizarea de către reclamantă a unor informații dezincriminatoare anterioare datei de 1 mai 2004, reclamanta nu ar putea pretinde că informațiile și documentele anterioare acestei date ar fi lipsite de relevanță în vederea aprecierii de către Comisie a unui eventual refuz de a furniza, a unei eventuale micșorări a marjelor sau a oricărui alt comportament eventual de excludere [a se vedea considerentele (1) ale Deciziilor atacate I și II], pentru motivul că la baza constatării unor asemenea încălcări nu se pot afla decât date obiective și ulterioare încălcării.

63 În ședință, reclamanta a susținut în final că nu exista o legătură obiectivă între totalitatea informațiilor solicitate și încălcările invocate, ceea ce ar justifica, în subsidiar, o anulare parțială a deciziilor atacate, în măsura în care ar privi, cel puțin în parte, anumite informații care nu au o legătură obiectivă cu încălcările invocate. Cu toate acestea, fără să fie necesară pronunțarea asupra admisibilității unei asemenea cereri, contestate de Comisie, este suficient să se constate că reclamanta nu a prezentat niciun element în susținerea acesteia, astfel încât trebuie respinsă.

64 Având în vedere toate cele de mai sus, primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea „principiului echității procedurii”

65 Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta susține că, prin adoptarea Deciziilor atacate I și II, Comisia a încălcat „principiul echității procedurii”, care ar fi consacrat la articolul 41 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (JO 2007, C 303, p. 1, denumită în continuare „carta”). În esență, potrivit reclamantei, Comisia nu conduce ancheta cu atenția, seriozitatea și diligența necesare dacă analiza pe care o face în privința comportamentului ulterior aderării Republicii Slovace la Uniune este deviată de la realitate de informații anterioare aderării menționate, deși comportamentul anterior aderării în cauză ar fi perfect legal din punctul de vedere al dreptului concurenței al Uniunii. Ținând seama de cele de mai sus, Tribunalul apreciază că reclamanta se prevalează, în cadrul celui de al doilea motiv al său, de o încălcare a principiului bunei administrări.

66 Trebuie amintit că în considerentul (37) al Regulamentul nr. 1/2003 se precizează că acesta „respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute mai ales de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene” și că regulamentul „ar trebui interpretat și aplicat cu respectarea drepturilor și principiilor în cauză”. În plus, de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, în temeiul articolului 6 alineatul (1) primul paragraf TUE, carta are aceeași valoare juridică precum tratatele.

67 Articolul 41 din cartă, intitulat „Dreptul la bună administrare”, prevede, la alineatul (1), că „[o]rice persoană are dreptul de a beneficia, în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil din partea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii”.

68 Potrivit jurisprudenței instanței Uniunii referitoare la principiul bunei administrări, în cazurile în care instituțiile Uniunii ar dispune de o putere de apreciere, respectarea garanțiilor conferite de ordinea juridică a Uniunii în cadrul procedurilor administrative are, cu atât mai mult, o importanță fundamentală. Printre aceste garanții se înscrie în special obligația instituției competente de a examina, cu atenție și cu imparțialitate, toate elementele pertinente ale cauzei (Hotărârea Technische Universität München, punctul 45 de mai sus, punctul 14, Hotărârea La Cinq/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctul 86, și Hotărârea Atlantic Container Line și alții/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctul 404).

69 Acestea sunt principiile în lumina cărora trebuie să se determine dacă, prin adoptarea deciziilor atacate, Comisia a încălcat principiul bunei administrări.

70 În primul rând, reclamanta susține că nu este admisibil ca, pentru a dovedi o încălcare a articolului 82 CE după 1 mai 2004, Comisia să încerce să obțină informații cu privire la comportamentul său pe piață la un moment în care nu era obligată să respecte această dispoziție.

71 Un asemenea argument trebuie respins. Astfel, tocmai având în vedere obligația sa de a examina, cu atenție și cu imparțialitate, toate elementele pertinente ale cauzei, Comisia trebuie să pregătească o decizie cu toată diligența necesară și să ia decizia respectivă pe baza tuturor datelor care pot avea un efect asupra acesteia. Comisia dispune în acest scop de prerogativa de a solicita întreprinderilor „toate informațiile necesare”, conform articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003.

72 Or, astfel cum rezultă din considerațiile aferente primului motiv, informațiile și documentele, chiar dacă sunt anterioare aderării Republicii Slovace la Uniune și perioadei încălcării, se pot dovedi necesare pentru a permite Comisiei să îndeplinească în mod imparțial și echitabil misiunile care îi sunt încredințate prin Regulamentul nr. 1/2003.

73 În al doilea rând, reclamanta susține că investigația și aprecierea Comisiei vor fi denaturate în ceea ce o privește. Astfel, aceasta este de părere că documentele pe care este obligată să le prezinte în temeiul Deciziei atacate I sunt susceptibile să influențeze modul în care Comisia va percepe comportamentul său ulterior aderării Republicii Slovace la Uniune. Cu toate acestea, având în vedere considerațiile

expuse la punctele 41-62 de mai sus, acest argument nu poate fi reținut. În orice caz, un astfel de argument trebuie respins, întrucât este întemeiat pe o premisă pur ipotetică. Astfel, Deciziile atacate I și II nu au ca obiect analizarea comportamentului reclamantei ulterior datei de 1 mai 2004.

74 Având în vedere cele de mai sus, al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

75 În cadrul prezentului motiv, reclamanta susține că a fost încălcat de către Comisie principiul proporționalității, întrucât, în Deciziile atacate I și II, aceasta i-ar fi solicitat informații și documente referitoare la perioada anterioară aderării Republicii Slovace la Uniune, care nu ar fi necesare pentru aprecierea încălcării dreptului concurenței invocate. Ar trebui să se țină seama în această privință de principiul fundamental al inviolabilității sferei private, potrivit căruia Comisia ar trebui să nu își exercite competențele de investigație dincolo de ceea ce este necesar. În plus, fără a formula în mod expres un motiv întemeiat pe încălcarea articolului 253 CE, în ceea ce privește Decizia atacată I, și a articolului 296 TFUE, în ceea ce privește Decizia atacată II, reclamanta susține că nu a fost oferită de Comisie o explicație plauzibilă a motivului pentru care informațiile solicitate sunt necesare în vederea aprecierii comportamentului abuziv invocat, ulterior datei de 1 mai 2004. În această privință, reclamanta arată de altfel că au fost deja obținute de Comisie informații care acoperă o perioadă mai mare de cinci ani începând de la data aderării Republicii Slovace la Uniune.

76 În primul rând, dacă reclamanta ar fi intenționat efectiv să formuleze un motiv întemeiat pe încălcarea articolul 253 CE și a articolului 296 TFUE, acesta ar trebui respins. Astfel, după cum au statuat și Curtea, în Hotărârea din 26 iunie 1980, National Panasonic/Comisia (136/79, Rec., p. 2033, punctul 25), în legătură cu articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17, și Tribunalul, în Hotărârea Société Générale/Comisia, punctul 43 de mai sus (punctul 62), în legătură cu articolul 11 alineatul (3) din același regulament, articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 definește elementele esențiale pentru motivarea unei decizii de solicitare de informații.

77 Astfel, această dispoziție prevede că Comisia „indică temeiul juridic și scopul cererii, precizează informațiile solicitate și stabilește termenul în care acestea trebuie furnizate”. Dispoziția menționată precizează, pe de altă parte, că Comisia „indică de asemenea sancțiunile prevăzute la articolul 23”, că „indică sau aplică sancțiunile prevăzute la articolul 24” și că „indică de asemenea și dreptul de a ataca decizia la Curtea de Justiție”. În această privință, Comisia nu este obligată să comunice destinatarului unei asemenea decizii toate informațiile de care dispune în legătură cu încălcările prezumate și nici să efectueze o calificare juridică riguroasă a acestor încălcări, dar trebuie să indice în mod clar prezumțiile pe care intenționează să le verifice (Hotărârea Société Générale/Comisia, punctul 43 de mai sus, punctul 62).

78 În speță, pe lângă faptul că, pe de o parte, considerentele (20) și (21) și dispozitivul Deciziei atacate I și, pe de altă parte, considerentele (17) și (18) și dispozitivul Deciziei atacate II se referă în mod expres la sancțiunile și la dreptul de a ataca avute în vedere la punctul 77 de mai sus, este necesar să se aprecieze că, în considerentele (12)-(15) ale Deciziei atacate I (a se vedea punctele 13-16 de mai sus) și în considerentul (3) al Deciziei atacate II (a se vedea punctele 21 și 22 de mai sus), Comisia a motivat corespunzător cerințelor legale rațiunile pentru care informațiile și documentele solicitate prin anexa Deciziilor atacate I și II erau necesare pentru investigația sa având ca obiect încălcarea invocată.

79 În special, Comisia a indicat în mod expres, pe de o parte, în considerentul (14) al Deciziei atacate I, motivele pentru care aprecia că erau necesare solicitările de informații aflate la punctele I și II din anexa I la Decizia atacată I și, pe de altă parte, în considerentul (15) al Deciziei atacate I, motivele cererii sale de a prezenta documentele menționate la punctele III și IV din anexa respectivă (a se vedea punctele 15 și 16 de mai sus). Comisia a justificat de asemenea, în considerentul (3) al Deciziei

atacate II, necesitatea „raportului tip UCN” și a informațiilor și documentelor referitoare la costurile pentru achiziționarea unor noi clienți și la anumite cheltuieli de capital efectuate de Slovak Telekom pentru furnizarea anumitor servicii în bandă largă (a se vedea punctele 21 și 22 de mai sus).

80 În al doilea rând, deși reclamanta susține că Deciziile atacate I și II încalcă principiul proporționalității, un astfel de motiv trebuie îndepărtat.

81 Trebuie amintit, cu titlu introductiv, că solicitările de informații adresate de Comisie unei întreprinderi trebuie să respecte principiul proporționalității și că obligația impusă unei întreprinderi de a furniza o informație nu trebuie să reprezinte pentru aceasta din urmă o sarcină disproporționată în raport cu necesitățile investigației (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 1991, SEP/Comisia, punctul 42 de mai sus, punctele 51 și 52, și Hotărârea Atlantic Container Line și alții/Comisia, punctul 45 de mai sus, punctul 418 și jurisprudența citată). În plus, potrivit jurisprudenței, cerința privind protecția împotriva intervențiilor arbitrare sau disproporționate ale puterii publice în sfera activității private a oricărei persoane, fizică sau juridică, este recunoscută ca principiu general de drept al Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 21 septembrie 1989, Hoechst/Comisia, 46/87 și 227/88, Rec., p. 2859, punctul 19 și jurisprudența citată).

82 În primul rând, reclamanta arată că Comisia i-a solicitat informații și documente cu privire la perioada anterioară aderării Republicii Slovace la Uniune, deși asemenea informații și documente nu ar fi necesare și nu ar putea fi considerate necesare pentru aprecierea încălcării invocate. În această privință, reclamanta susține că Comisia ar fi obținut deja informații care acoperă o perioadă mai mare de cinci ani începând de la aderarea Republicii Slovace la Uniune. Astfel, Comisia ar fi forțat-o, sub amenințarea aplicării unor penalități cu titlu cominatoriu, să investească resurse umane semnificative și să furnizeze numeroase informații care nu sunt publice și nu au legătură cu perioada de aplicare a articolului 82 CE și a articolului 102 TFUE. O astfel de constatare ar fi accentuată de examinarea naturii susținerilor formulate în mod specific împotriva reclamantei.

83 Trebuie să se constate că, în cauza T-458/09, reclamanta nu a oferit nicio precizare cu privire la motivele pentru care obligația care i-a fost impusă de a furniza numeroase informații care nu sunt publice sau de a investi resurse umane semnificative în această privință ar fi reprezentat o sarcină disproporționată pentru ea în raport cu necesitățile investigației. În cauza T-171/10, reclamanta a subliniat că faptul că informațiile solicitate nu ar privi perioada investigației, nu ar putea fi utilizate pentru a se constata un abuz în perioada la care acestea se referă și nu ar reprezenta o condiție *sine qua non* pentru constatarea unei încălcări despre care se pretinde că a fost săvârșită după aderarea Republicii Slovace la Uniune ar lăsa să se înțeleagă că Decizia atacată II încalcă principiul proporționalității.

84 Cu toate acestea, întrucât criticile vizate la punctele 82 și 83 de mai sus se suprapun cu cele care au fost respinse în cadrul primului motiv, iar reclamanta nu formulează nicio altă explicație referitor la caracterul disproporționat al sarcinii care i-ar fi fost impuse, nu se poate constata încălcarea de către Comisie a principiului proporționalității.

85 În orice caz, Comisia, după cum a arătat chiar ea în memoriile sale în duplică, a acționat efectiv pentru a limita sarcina impusă reclamantei. Astfel, în Decizia atacată I, Comisia a solicitat reclamantei numai să îi furnizeze prezentările și alte documente pe care le considera necesare, în urma unei analize prealabile a proceselor-verbale ale comitetului director al reclamantei. În Decizia atacată II, Comisia și-a limitat solicitările la anumite documente, mai ales în urma unei întâlniri cu reclamanta în legătură cu tipurile de rapoarte financiare și contabile și cu informațiile de care aceasta dispunea. În ceea ce privește argumentul reclamantei, formulat în cursul ședinței, potrivit căruia Comisia i-ar fi adresat atât ei, cât și societății-mamă 17 solicitări de informații, unele dintre acestea referitoare la actualizarea informațiilor existente, Comisia a indicat, fără a fi contrazisă de reclamantă, că aceste solicitări erau ulterioare adoptării deciziilor atacate. Întrucât legalitatea unui act al Uniunii trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept care existau la data adoptării actului, argumentul reclamantei

trebuie respins ca inoperant (Hotărârea Curții din 7 februarie 1979, Franța/Comisia, 15/76 și 16/76, Rec., p. 321, punctul 7, Hotărârea Curții din 17 mai 2001, IECC/Comisia, C-449/98 P, Rec., p. I-3875, punctul 87, și Hotărârea Curții din 15 aprilie 2010, Gualtieri/Comisia, C-485/08 P, Rec., p. I-3009, punctul 26).

86 În al doilea rând, Comisia ar fi încălcat principiul proporționalității solicitând reclamantei să îi comunice date care acopereau, aproximativ, perioada anterioară cu un an și jumătate aderării Republicii Slovace la Uniune, ceea ce ar arăta că nu exista o legătură suficientă între informațiile solicitate și încălcarea invocată.

87 Cu toate acestea, o astfel de critică urmărește de asemenea, în esență, să demonstreze că informațiile solicitate nu erau necesare în sensul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003.

88 Or, o asemenea critică a fost respinsă în cadrul primului motiv. În orice caz, în ceea ce privește Decizia atacată I, se impune constatarea că reclamanta nu contestă afirmațiile care figurează în considerentul (14) al acesteia potrivit cărora, pe de o parte, agregarea „ATM” și rețeaua de bază a reclamantei (punctele I și II din anexa I la Decizia atacată I) au fost lansate înainte de 1 mai 2004 și, pe de altă parte, la data Deciziei atacate I, aceasta continua să le utilizeze pentru a furniza servicii în bandă largă angro și cu amănuntul. În mod similar, reclamanta nu contestă afirmațiile din considerentul (15) al Deciziei atacate I potrivit cărora documentele menționate la punctele III și IV din anexa I la această decizie privesc, pe de o parte, servicii în bandă largă angro și cu amănuntul care au fost lansate în 2003 și pe care reclamanta a continuat să le furnizeze după 1 mai 2004 și, pe de altă parte, planificarea serviciilor menționate, lansarea acestora, investițiile aferente și dezvoltarea lor. Or, Comisia putea în mod întemeiat să considere că asemenea informații, chiar referitoare aproximativ la perioada anterioară cu un an și jumătate aderării Republicii Slovace la Uniune, erau necesare. Acest lucru este valabil, în ceea ce privește Decizia atacată II și pentru motivele deja expuse la punctul 55 de mai sus, și pentru solicitările de informații referitoare la veniturile, la costurile (care, dacă este cazul, trebuie să facă obiectul unei amortizări) și la rentabilitatea reclamantei (a se vedea punctele 21 și 22 de mai sus).

89 Având în vedere cele de mai sus, reclamanta nu a demonstrat că principiul proporționalității a fost încălcat prin faptul că documentele și informațiile solicitate acoperă aproximativ perioada anterioară cu un an și jumătate aderării Republicii Slovace la Uniune.

90 În al treilea rând, în cauza T-171/10, reclamanta reproșează Comisiei că nu i-a adresat o „simplă cerere de informații”. Cu toate acestea, Comisia poate, în temeiul articolului 18 din Regulamentul nr. 1/2003, să solicite informații unei întreprinderi „printr-o simplă cerere sau printr-o decizie”, fără ca această dispoziție să subordoneze unei „simple cereri” prealabile adoptarea unei decizii. Prin urmare, nu se poate considera că, doar prin faptul că a adoptat Decizia atacată II fără să fi adresat o astfel de cerere prealabilă reclamantei, Comisia a încălcat principiul proporționalității. În final, trebuie să se considere că nu a fost încălcat principiul proporționalității de către Comisie atunci când aceasta a solicitat reclamantei informații în Decizia atacată II fără a-i adresa o astfel de cerere prealabilă, având în vedere împrejurările menționate în considerentele (7) și (13) ale Deciziei atacate II, în special riscul de întârzieri în comunicarea informațiilor, faptul că în trecut reclamanta refuzase să furnizeze informații referitoare la perioada anterioară datei de 1 mai 2004 și acțiunea având ca obiect anularea Deciziei atacate I (a se vedea punctul 23 de mai sus).

91 Rezultă că este necesar să se respingă al treilea motiv, precum și acțiunea în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

92 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții în cauzele T-458/09 și T-171/10, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată în fiecare dintre aceste cauze, conform concluziilor Comisiei în acest sens.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunile.

2) Obligă Slovak Telekom a.s. la plata cheltuielilor de judecată.

Truchot Martins Ribeiro Kanninen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 22 martie 2012.

Semnături